Arts i la Cultura

ES

s

densos

t

cions artis-
les quals
bon camí,
d'art. El
talunya, és
el d'altres
de pintu-
oporció, és
el bibliòfil.
mps ençà,
un major
afició. Les
ccions im-
principal-
menta Ca-
li). Podem
nament in-
temps que
ets. Llibre
presenta-
ge extens,
paper de
Una rara
e hom en-
esta edició
sc Domin-
inals, inè-
Això aca-
terès, per-
rles Riba,
nen ja en-
tasques, i
aterial de
esperar a-
s persona-
e la intel-
nya.

ARI

. — Aca-
e amb a-
ve i estu-
aroni Ma-
El llibre,
ormiga de
ls en els
ament els
uest anti-
da prope-
ions, ori-
arrodonir
tunament
or deten-

RISTIANA".
TIANS. —
mplement
els que
an de lle-
dors", de
actuali-
e de pu-
ristiana",

CONFERÈNCIES

A la memòria del poeta Manuel de Cabanyes

ES reuní, a les Cases Consistorials de Vilanova, la Comissió executiva que fou nomenada per portar a cap la commemoració del centenari de la mort del poeta vilanoví senyor Manuel de Cabanyes. S'acordà, en principi, assenyalar la data del dia 20 del proper més d'agost, per a la celebració de l'acte commemoratiu i s'assabentaren els reunits que havien ofert la seva col·laboració el rector de la Universidad de Barcelona, senyor Jaume Serra i Hunter, el conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya, senyor Ventura Gassol, i que el President de la Generalitat, senyor Francesc Macià, té un gran interès en assistir a l'homenatge que es vol dedicar al poeta preclar. A continuació va tractar-se de donar totes les facilitats que calguin a les entitats que vulguin organitzar alguna conferència relativa al poeta.

AVUI

ALEXANDRE GALLART I FOLCH, "Els fonaments ideològicc i les arrels morals del reformisme social" al local de Lliga Catalana, a dos quarts de vuit del vespre.

rat que ha fallat el premi, estava format pels senyors Azorín, Pérez de Ayala, Ricardo Baeza, Gutiérrez Gamero i Gonzàlez Anaya. Quan encara està recent l'èxit assolit per la seva magnífica biografia cervantina, un nou i legítim triomf ve a sumar-se als molts aconseguits en la millor lluita literària per Marian Tomàs, al qual, l'actualitat de les Lletres espanyoles situa en primerissim i principal lloc. Escriptor de delicada sensibilitat i pur estil, investigador i erudit dels nostres clàssics, poeta i cronista d'alt i emocionant vol, Marian Tomàs obté a més un premi que el consagra com a novel·lista. Res més just que aquest reconeixement d'una personalitat i d'una tasca que ultrapassen amb airosa gallardia en la literatura espanyola contemporània.

REVISTA JURIDICA DE CATALUNYA. — Ha sortit el número de la "Revista Jurídica de Catalunya" corresponent al segon trimestre de 1933 amb el següent sumari: Justícia Constitucional. Tribunal de Garanties, per Josep Roig i Bergada; "Derecho de resolución por razón de alteración de las circunstancias. Desaparición de la base del negocio", per Enneccerus-Kipp-Wolff. Traducció i notes de

ARTS

FULLS

La pintura sobrerrealista

UN quadro sobrerealista és un gràfic per a il·lustrar un sistema. Res, doncs, que hagi d'indignar al visitant d'una sala d'exposicions que veu substituït el lloc on hi havia penjada una pintura predilecta per una dissecció gràfica d'un moment en abstracte. En principi l'equivocació consisteix en pensar sempre amb pintura coneguda. Aquests gràfics són exposats a les galeries d'art perquè reuneixen les condicions materials necessàries per a una bona contemplació; però poirien ésser exposats també en una clínica, o en una fàbrica, etc. La seva presència a les sales d'exposicions no dóna dret a entestar-se a encaixar els gràfics dins una manera coneguda. Com una exposició de fotografies radiogràfiques no donaria dret als aficionats a la fotografia a establir comparacions amb les seves proves, de nens o gossos, etc.— Per a André Breton, la pintura sobrerealista és gairebé una experiència científica: "La imaginació pura, segons Poë, tria en la Bellesa i en la Lletgesa solament els elements que no havent estat mai associats encara, es presten més avantatjosament a aquestes combinacions. El resultat obtingut d'aquesta manera, revesteix sempre un caràcter de bellesa o de sublimitat proporcional a les parts respectives posades en joc, les quals hauran d'ésser considerades elles mateixes com a divisibles, és a dir, com a resultant de combinacions anteriorment realitzades, o per una singular analogia entre els fenòmens químics naturals i aquells de la química de la intel·ligència passa sovint que la reunió dels dos elements dóna naixença a un producte nou, que no recorda pas res de les qualitats d'aquest o d'aquell component ni així mateix de cap d'ells. Les paraules química de la intel·ligència, ens suggereixen molt més que aquestes reaccions de les que només volem ésser testimonis distrets, i per exemple, des del moment en què es tracta de viure, que la reacció del nostre cos calent contra aquest mateix cos fred, els posarà blavencs primer i després rossiran altra vegada sota els nostres ulls, com el tornasol que gira entorn de les estacions; jo sé que ens portaran davant d'aquestes teles com enfront de tants inevitables precipitats..."

Pere CALDES.

DEL MÓN DE LES ARTS

JOAN ESTELRICH

Maragall periodi
seu renaixenti

i II

HI ha una cosa, per damunt dels problemes concrets i especials, que preocupa constantment a Joan Maragall durant tota la seva activitat de publicista: salvar l'ànima catalana, aquesta ànima que és l'expressió de l'ànima universal brostada a la nostra terra, aquesta ànima esquerpa i clara, que és llibertat.

Tota l'obra de Maragall, àdhuc la més personalíssima o la més universalista, és catalana de cap a peus. Gairebé tots els seus escrits s'esforcen a interpretar la tradició, l'espiritualitat i els neguits del nostre poble. Inconscientment o no, malgrat el seu temperament recelós, ell fou la veu de la seva terra; intervingué per excitar i per calmar, per condemnar o per aplaudir—sempre amb grandesa—en les lluites de la nostra ciutadania. Sentíem llavors, en cada moment difícil la seva veu, augusta i tremolosa.

Li semblava, en les grans diades, portar Catalunya encesa dins el pit. Li semblava llavors—diu—que la terra, d'on eixí el seu cos, i la història, d'on eixí la seva ànima, fermentessin de bell nou, com el most darrera un llarg repòs; que tota la sabor de la terra i els fets dels avis li ressuscitessin en les entranyes i l'amaressin talment que arribés a sentir un gust de terra catalana en la boca i una arrel d'heroisme català en l'esperit. I tanmateix no desconeixia ni velava els nostres vicis, els individuals i els col·lectius. "No som un poble modern, resoltament", deia; en la nostra supèrbia individual portem aquesta ineficàcia collectiva. Però—sempre cercant el caire bo de les coses—en la ineficàcia collectiva trobava la garantia de posar a prova l'heroicitat i la llum de cadascú. perquè a Catalunya, realment, cadascú porta un déu al cos; tothom se sent capaç de crear novament el món, i tothom creu, per tant, que tot sol es basta.

Ja en els seus primers articles assenta la seva doctrina, apresa directament de Manyer i Flaquer, del naturalisme social dels fets com a base del dret. El catalanisme és per a ell un fenomen essencialment modern, de conjunt social, que atrau i eleva tots els dalers. El catalanisme és una concreció sentimental. Ningú com Maragall no feu sentir tan vivament l'espiritualitat del moviment total; ningú com ell, insisteixo, no dubtà menys a denunciar els nostres defectes; ningú no fou més explicit que ell en l'actitud generosa i amorosa envers Espanya.

Cal seguir-lo en el seu pas impacient darrera la marxa de la Ciutat. A Barcelona trobava sempre motius d'estar apassionat. La condició, però, d'eficàcia en la passió nostra, la veia en la serenitat; i la condició d'eficàcia de la serenitat en alguna passió al seu dintre, posat que la vida, segons ell, és serenitat ardent o passió

força de l'ese
tot; però, si
flotant l'esper
xecar-les en
ressorgiment
d'anar "més
ja! L'esperit
de revetlla.

Vol també
tra; vol una
diu, rebellan
tisme literari
sideren com
i contemplati
l'acció. Aquel
bogeries. Aq
sió, àdhuc les
en nosaltres
àdhuc els cla
cismes.

Però tambe
rills: el frene
te, que hi ha
un poble, el n
bims: un po
classes direct
indignat prof
ha en aixeca
activitats a d
esperit del no
per la paròdi
integrals i at
tuament de f
deal comú.

Ningú no ha
municar com
Quan un país
santa idea, fi
diu. Cada hom
nadiua, amb c

Ell abandon
gia patriòtica
cant una Cat
sotmesa, una
erecta; la Ca
tèticament en
ragall, huma
tant a Déu aq
resurrecció d
ratjat, sostin
de les nostre
poeta dels "g
les "odes", de
sòdia de llogu
fervor íntim e
ca en l'himne;
sinceritats, la
l'amenaça, la

L'esforç del
cabat. Catalun
re en l'instant
de llibertat—
sobretot—flori
català. Però la
no serà compl
talans no hag
En l'especte p
tats són imper
tural, les nost
siderables, tot

Tot el que
tenim, no són
són sinó profe